

efterkomne, antager jeg, det ikke er nødvendigt yderligere at omtale dem. Derimod skal jeg omtale Andragenderne under Betænkningens Nr. 10 og 47. De ere indsendte fra 2 forhenværende Sygeplejersker ved Det røde Kors, Marie Nielsen og Nielsine Sørensen. Marie Nielsen er 54 Aar gammel, hun har tjent ved „Det røde Kors“ i over 28 Aar og har været ansat ved Garnisonssygehuset i Helsingør. Den anden, Nielsine Sørensen, har i 13 Aar været ansat ved Nyborg militære Sygehus. De ere begge særlig godt anbefalede som dygtige, troværdige og paapasselige Sygeplejersker. Ogsaa i Fjor indgave de Andragende til Folketinget, der blev henvist til Finansudvalget, men da et Lovforslag, der angik Sygeplejerskers Pension, var til Behandling i Lønningudvalget, blev Andragendet overgivet til Udvalget. Det gjorde ingen Indstilling, men henviste til, at disse Sygeplejersker formentlig burde have en Understøttelse. Nu er det om saadanne Sygeplejersker, der arbejde under „Det røde Kors“, oplyst, at denne Institution selv sørger for sine Sygeplejersker, og efter at der har været afholdt Samraad med den højtærede Minister, har denne ikke ment at kunne gaa ind paa at give dem en aarlig Understøttelse. Da de imidlertid ere særlig godt anbefalede og have røgtet deres Gerning med stor Pligt-opfyldelse, har Udvalget ønsket at henvise begge Andragender til Forsvarsministerens Overvejelse og haaber, at han, om han end ikke kan gaa ind paa at give dem en aarlig Understøttelse, dog kan give dem et Gratiale under Hensyn til, at disse Kvinder have gjort en lang og tro Gerning paa Garnisonssygehusene. De have begge opsparet en lille Kapital, som de have erhvervet sig ved at være Sygeplejersker ved „Det røde Kors“, saa det kan jo være, at der ikke er særlig Grund til at give dem en aarlig Understøttelse. Udvalget mener imidlertid, at der i alt Fald kunde være Grund til at give dem et Gratiale en Gang for alle, og vi have derfor foreslaaet at henvise disse Andragender til Forsvarsministerens Overvejelse. Dermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler det høje Ting at vedtage disse Andragender, som det samlede Udvalg foreslaar at henvise til Forsvarsministeren.

Alfred Christensen: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at det under Nr. 2 i Betænkningen opførte Andragende fra Skrædermester H. C. Rasmussen om en aarlig

Understøttelse henvises til Forsvarsministeren. Angaaende dette Ændringsforslag kunde jeg omtrent indskrænke mig til at holde mig til selve den afgivne Betænkning og den Omtale, som det har faaet der. Betænkningens Ord lyde saaledes: „Andrageren, der er 84 Aar og i 62 Aar har gjort Tjeneste under Militæretaten, først som Tilskærer ved Munderingsdepotet og senere som Besigtigelsesmester ved Forplejningskorpsets Besigtigelseskommission, og som efter 50 Aars Tjeneste modtog Dannebrogskorset, har ved sin Tilbagetræden af Helbredshensyn fra denne sin Virksomhed forgæves ansøgt om Pension. Ministeriet har svaret, at der fandtes ikke Lovhjemmel for en saadan. Han anmoder nu om Folketingets Støtte til Opnaaelse af en aarlig Understøttelse.“ Den Mand, det her drejer sig om, er syg, gammel og fattig. Han er saa astmatisk, at han daarligt kunde gaa op ad mine Trapper for at overbringe det Andragende, som her er under Omtale. Han har, som det er bevist for Udvalget, tjent Staten i 62 Aar og er efter 50 Aars Tjeneste bleven belønnet med Dannebrogskorset. Da han nu endelig i den høje Alder har taget sin Afsked, er det sket i den Formening, at han faldt ind under de militære Pensionslove. Han har læst Lovene saadan, at han var pensionsberettiget, og jeg vil sige, at enhver anden, der læser Lovene, maa ogsaa faa den Tro, at han er pensionsberettiget, i hvert Fald skal der en høj Grad af Sagkundskab paa disse Pensionslove til at se, at denne Mand falder udenfor Pensionslovene. Han har selv troet, at han havde sin Plads paa Pensionslovene, og i god Tro har han, da hans Løgeme var udslidt, begæret sin Afsked i Haab om at faa Pension. Der blev saa svaret ham, at saaledes som Lovene vare affattede, var han ikke pensionsberettiget. Svaret er maaske rigtigt eller maaske ikke rigtigt, Lovenes Fortolkning er saa tvivlsom, at Spørgsmaalet i Virkeligheden ikke let kan afgøres uden ved at søge en Dom, men om at søge en Dom kan der for den gamle Mand ikke være Tale, han vilde vel ikke en Gang have Haab om at opleve at se Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Han har da bedt mig om at indbringe et Andragende for ham her i Folketinget, og det har jeg gjort, og jeg vil give dette Andragende min bedste Anbefaling.

Naar Udvalget har ment ikke at kunne henvise Andragendet til Ministeren, er det antagelig, fordi Udvalget ligesom Ministeren gaar ud fra, at vedkommende